

Gedicht

HERBERT MOUWEN

Benedictijner monnik

Hij gaat de lauwheid van het leven
fel te lijf binnen de muren van het
klooster, tegelijkertijd bestrijdt hij
de grauwheid van zijn buitenissige
bestaan gehoorzaam en zwijgend,
hij fluistert zijn gesprekken zonder

woorden, prevelt een gebed zonder
end, hij vertoeft tussen denkers en
doeners, arbeid lijkt zijn leven te
vertragen, hij wacht op verrijzenis,
lijkt het licht niet te willen ontwijken,
voor hem is wonen ultiem verlangen,

het lichaam een vreemde plek waarin
hij tijdelijk huist, hij verblijft onder
bidders, onder werkers, zijn leven is
een bekentenis, tijd leidt hem aan de
hand, soms leest hij in zijn gedichten
om zijn gedachten te ontwrichten